

iets roerends naïfs in de mislukte pogingen van den goeden kerel, om zijn bedroefd en eerlijk gezicht met deze troostrijke schilderingen in overeenstemming te brengen.

Met een langen handdruk scheidden wij en reeds was hij eenige riemslagen ver, toen hij de kleine sloep in gevaar van kenteren bracht, zoo onverwachts sprong hij op om mij nog eens toe te roepen, hoe „romantisch” toch dit alles was.

Eene halve kabellengte verder, herhaalde hij dit manoeuvre, dat hem bijna in zee had doen tuimelen, toch moest hij nog ééns en voor 't laatst zijne troostrijke beschouwing over het romantische van het geval lucht geven.

Zijne stem bereikte mij niet meer, doch het scheen dat de slaperige echos de woorden opvingen, ik hoorde de strandwouden aan de rivier herhaaldelijk iets onduidelijks mompelen, waarop eindelijk de sombere waterspiegel van den stroom de onzichtbare geluidgolven terugwierp, die traag door de vochtig warme atmosfeer naar mij toe klonken met de verzuchting: „Hoe — romantisch!” — daarop was alles stil!

Nog lang zwierven mijne blikken over de eindelooze watervlakte en vervolgde ik peinzend de in een gouden neveldamp gehulde silhouetten der beide schepen, die langzaam den vonkelenden zonsopgang tegemoet gleden.

Het was eene wereldvergetene eenzaamheid, die men ons ter bewaking had gegeven, en daarbij was de westmoesson in aantocht met haar sombere duistere dagen en sterrenlooze nachten.

Zoo ver het oog reikte zag men slechts eene vlakke, modderige kust met een woud van rizophoren, nippa en andere strandflora bedekt, eene ondoordringbare moeraswildernis, welks somber groen bladerengewelf zich als eene eindeloos golvende vlakte tot diep in het binnenland uitstreckte. De gansche streek scheen onbewoond, eenzaam en verlaten te zijn; eene doodsche stilte lag op land en zee, eene stilte die door het eentonig, eeuwig ruischen der branding, gelijk een hoorbaar zwijgen, nog duidelijker, nog treffender tot bewustzijn kwam. De laatste vriendelijke zonnestrallen hadden in den vergeefsch kamp met de steeds dichter opdringende nevelmassa's, reeds hun gouden gloed verloren; slechts een bleek en waterachtig licht, gleed hier en daar nog door de opeengepakte wolkengevaarten; terwijl de voorboden der stroomende stortregens, de koele noord-westen windvlagen, reeds haastig over den vaalverlichten, onrustigen oceaen heenjoegen.

Het onder den zonnigen hemel reeds zoo troostelooze gevoel van eenzaamheid en verlatenheid, werd thans, in den vochtig somberem lichtglans van den donkeren regendag, zoo mogelijk nog drukkender, nog beklemmender; — doelloos zwierf de ronddwalende blik beurtelings van de ledige onafzienbare watervlakte naar het stille verlatene strand, en van de zwiigende onbewoonde kust naar den eenzamen onmetelijken oceaen! —

De gewichtigste bezigheid in ons vervelend en eenzellig bestaan was het regelmatig plaatsverwisselen, daar wij ingevolge de instructie, overdag vóór